

Μια φορά και δυο καιρούς, όχι πολύ παλιά, ζούσαν τρία μικρά γουρουνάκια με τη μαμά τους και τον μπαμπά τους. Τα μικρά γουρουνάκια σαν μεγάλωναν θα μπορούσαν να γίνουν άνθρωποι, αν η ανθρωπιά υπερτερούσε της γουρουνιάς. Έτσι το θέλησαν οι μοίρες του κόσμου, έτσι και θα γινόταν.

Τα τρία γουρουνάκια κάποτε μεγάλωσαν οπότε, τους μάζεψε στο σαλόνι του μικρού σπιτιού τους ο μπαμπάς τους-η μαμά τους απουσίαζε στο άλλο το γνωστό παραμύθι-και τους είπε:

Μπ: Μικρά μου γουρουνάκια-τι μικρά δηλαδή, γίνατε κοτζάμ γουρούνια. Μεγαλώσατε, με άλλα λόγια, οπότε πρέπει να φύγετε από τούτο το σπίτι και να πάτε να μείνετε το καθένα στο δικό του σπίτι.

Γ1: Γιατί να φύγουμε βρε πατέρα από το σπίτι;

Γ2: Γιατί έτσι γίνεται στο γνωστό παραμύθι! Άλλωστε με ένα sra στο σπίτι, δεν μπορούμε, πλέον, να εξυπηρετηθούμε όλοι.

Γ3: Εγώ πάντως, δε δέχομαι να κάνω το χαζό και τεμπέλικο γουρουνάκι που πήγε κι έφτιαξε σπίτι από άχυρο. Άκου σπίτι από άχυρο!

Μπ: Μην ανησυχείτε καμάρια μου. Θα σας στείλω εγώ να βρείτε έναν κολλητό μου και θα σας δείξει εκείνος τρεις σπιταρόνες, μέσα στο δάσος με όλα τα κομφόρ.

Γ1: Μέσα στο δάσος δεν είναι παράνομο πατέρα;

Μπ: Το παράνομο και το νόμιμο είναι σχετικά. Δεν είναι καμάρι μου όλα παράνομα για όλους ούτε όλα νόμιμα για όλους. Θα σας τα μάθω τα «κόλπα» σιγά-σιγά.

Γ2: Εγώ πατέρα θέλω να έχει γύρω-γύρω τζαμαρία, να ξυπνάω το πρωί και να πίνω τον καφέ μου κοιτάζοντας το δάσος όπως στις διαφημίσεις.

Γ3: Πατέρα, πού θα τα βρούμε τα λεφτά για να αγοράσουμε τέτοια σπίτια;

Μπ: Γιατί ζαλίζεις το μυαλό σου με τέτοιες λεπτομέρειες; Στο άλλο παραμύθι, τα τρία γουρουνάκια δεν έκαναν τέτοιες ερωτήσεις;

Γ3: Τώρα όμως είμαστε στο δικό μας παραμύθι και θέλω να μου λύσεις την απορία.

Μπ: Θα πάμε σε μία τράπεζα, δηλαδή σε μία ατμομηχανή της ελληνικής οικονομίας, και θα μας δώσει δάνειο. Το διευθυντή της τράπεζας τον ξέρω. Αγωνιστής. Μαζί δίνουμε τις μάχες για το κόμμα. Ο «μεγάλος» πίνει νερό στο όνομά μας.

Γ1: Και πώς θα το πληρώσουμε το δάνειο πατέρα; Ο μισθός που παίρνουμε δε φτάνει.

Μπ: Μα κι εσύ! Στην εφορία δουλεύεις, τόσα χρήματα περνάνε από τα χέρια σου. Κάνε λίγο το ζόρικο στους πολίτες. Ύστερα, δικαιούσαι κι εσύ ένα δωράκι για τον εαυτό σου!

Γ2: Δωράκι;

Μπ: Ναι καμάρια μου. Δωράκι! Το είχε πει κι ο «μεγάλος».

Γ3: Ποιος είναι ο «μεγάλος»;

Μπ: Ένας ήταν ο «μεγάλος». Αυτός μπορεί να έφυγε αλλά το πνεύμα του και η φιλοσοφία του για τη ζωή, ζουν και βασιλεύουν.

Γ1: Δε μου απάντησες όμως πατέρα. Πώς θα πληρώσουμε το δάνειο;

Γ2: Καλά σου λέει πατέρα!

Μπ: Σας απάντησα καμάρια μου αλλά δεν το καταλάβατε. Ας προσπαθήσω πάλι. Εσύ μικρό μου δε δουλεύεις στην πολεοδομία;

Γ2: Ναι δουλεύω αλλά νομίζεις θα φτάνει ο μισθός;

Μπ: Στο χέρι σου είναι να τον αυξήσεις. Οι δουλειά που κάνεις, άμα θελήσεις, σηκώνει πολύ λάδωμα. Κούνα κι εσύ λίγο τα ποδαράκια σου. Τόσος κόσμος περνάει από την υπηρεσία σου που καίγεται. Άλλους τους κυνηγάει ο χρόνος. Άλλοι την έχουν λερωμένη λίγο τη φωλίτσα τους. Εσύ θα τους βοηθάς στο πρόβλημά τους κι εκείνοι θα σου δίνουν το κάτι τις για να σ' ευχαριστήσουν. Τι δεν καταλαβαίνεις;

Γ2: Μάλλον κατάλαβα μπαμπούλη. Εγώ κατάλαβα! Για τ' αδέρφια μου δεν ξέρω.

Γ1: Κι εγώ κατάλαβα και μάλιστα πολύ καλά.

Γ3: Εγώ πάλι, δεν κατάλαβα ή μάλλον δε θέλω να καταλάβω.

Μπ: Αχ, ονειροπόλε μου εσύ! Να δούμε πότε θα θελήσεις να ζήσεις στον πραγματικό κόσμο. Λοιπόν, θα στο κάνω πιο κατανοητό. Χειρουργός δεν είσαι;

Γ3: Ναι και προσπαθώ να σώζω ανθρώπους.

Μπ: Ωραία! Αφού εσύ θα τους σώζεις πειράζει να τους αφήνεις να σ' ευχαριστούν κι εκείνοι με τον τρόπο τους. Ένα δωράκι δε βλάπτει. Θα ζητάς ένα δωράκι πριν την εγχείρηση. Ζωές σώζεις έτσι δεν είναι; Άλλωστε, το κάνουν κι άλλοι.

Γ3: Αυτοί που το κάνουν δεν είναι γιατροί. Έμποροι είναι μην πω τίποτα χειρότερο!

Μπ: Τι να σου πω; Όπως νομίζεις. Πάντως αν θέλεις σπίτι με θέα, καθαρό αέρα, τζακούζια και όλα τα σχετικά, πρέπει να βάλεις λίγο νερό στο κρασί σου. Αλλιώς, βρες ένα αχυρένιο σπίτι, όπως στο άλλο το παραμύθι και μείνε. Όμως, με το πρώτο φύσημα, θα εξαφανιστεί.

Γ3: Δεν πειράζει, ας εξαφανιστεί. Εγώ μπαμπά μου, έβαλα σκοπό να γίνω άνθρωπος αλλά όλα αυτά που μας λες εσύ να κάνουμε είναι γουρουνιές και μάλιστα οι χειρότερες.

Γ1,Γ2: Εμάς, πατέρα δε μας πειράζουν οι γουρουνιές. Άλλωστε γουρούνια είμαστε, γουρουνιές θα κάνουμε.

Γ3: Εντάξει λοιπόν, σας χαιρετώ. Εγώ θα συνεχίσω το δρόμο μου χωρίς εσάς και χωρίς εσένα πατέρα.

Μπ: Κάνεις λάθος μικρό μου. Ξανασκέψου το κι αν αλλάξεις γνώμη, εγώ εδώ είμαι. Αφού ξέρεις, τον έχω τον τρόπο μου.

Το τρίτο γουρουνάκι, το μικρότερο, απομακρύνθηκε γρήγορα από τα' αδέρφια του και τον μπαμπά του, έφαξε και βρήκε μια μικρή πλαγιά απ' όπου μπορούσε να βλέπει τη θάλασσα που τόσο του άρεσε.

Έφτιαξε γρήγορα ένα μικρό σπιτάκι από άχυρο. Μπορεί να μην είχε ανέσεις και πολυτέλειες αλλά ήταν σκέτο κουκλί. Είχε κι ένα παράθυρο για να μπορεί να ρεμβάζει κοιτώντας την αγαπημένη του θάλασσα.

Μια μέρα άκουσε το χτύπο της πόρτας.

Γ3: Ποιος είναι;

Λ: Εγώ είμαι ο λύκος. Δε με περιμένεις;

Γ3: Πες μου τώρα ότι ήρθες να με φας κι αν δε σου ανοίξω θα φυσήξεις τρεις φορές και θα μου γκρεμίσεις το σπίτι;

Λ: Όχι ρε φίλε. Ο λύκος αυτός είναι στο άλλο παραμύθι. Εγώ άλλωστε είμαι χορτοφάγος. Άσε που δεν έχω κανένα λόγο να σου χαλάσω το σπίτι.

Γ3: Τότε τι θέλεις;

Λ: Κερνάς καφέ να τα πούμε;

Γ3: Έλα πέρνα και βολέψου όπου μπορείς.... Έτοιμα και τα καφεδάκια.

Λ: Λοιπόν, άκου το δράμα που περνάω. Από μικρός, το όνειρό μου ήταν να γίνω άνθρωπος. Δεν ήθελα να είμαι λύκος και να με φοβούνται όλα τα παιδάκια όταν διάβαζαν τα παραμύθια. Όμως με όσα έχω δει να κάνουν οι άνθρωποι τους φοβήθηκα. Προτιμώ να μείνω λύκος. Στάθηκα σε μια βιτρίνα με τηλεοράσεις και ράγισε η καρδιά μου.

Μικρά παιδάκια πνιγμένα στη θάλασσα, άλλα πεινασμένα και διψασμένα, άλλα πεθαίνουν άρρωστα.

Γ3: Κάτι τέτοιο έπαθα κι εγώ. Κι εγώ άνθρωπος ήθελα να γίνω για να μπορώ να προσφέρω στους άλλους αλλά βλέπω ότι για να το κάνω αυτό πρέπει να παραμείνω γουρούνι. Βλέπεις, οι άνθρωποι άρχισαν να κάνουν γουρουνιές κι έχω μπερδευτεί. Μάλλον θα συνεχίσω να είμαι γουρούνι.

Λ: Πώς μπερδευτήκαμε έτσι; Τι συμπέρασμα θα βγάλουν τώρα τα παιδιά που θα διαβάσουν το παραμύθι; Στο άλλο το παραμύθι ήταν ξεκάθαρα τα πράγματα. Εσύ ήσουν το καλό κι εγώ ο κακός.

Γ3: Μην ανησυχείς φίλε μου. Να έχεις εμπιστοσύνη στα παιδιά. Καταλαβαίνουν πολύ περισσότερα από όσα μπορούν να πουν και κυρίως, διαισθάνονται τα πάντα. Και το καλό και το κακό.

Λ: Και τώρα τι κάνουμε;

Γ3: Τώρα; Θα φέρω δύο ποτηράκια να πιούμε από το λικέρ που μου έφτιαξε η μαμά μου και να το γιορτάσουμε.

Λ: Τι θα γιορτάσουμε;

Γ3: Τι άλλο; Το ότι δεν προδώσαμε, τελικά, το όνειρό μας. Θέλαμε να γίνουμε άνθρωποι όχι για να γίνουμε δίποδα αλλά γιατί πιστεύαμε ότι έτσι θα γινόμασταν καλύτεροι. Αν είναι να γίνουμε άνθρωποι-ζώα και να χάσουμε ότι καλύτερο έχουμε, τότε να μας λείπει.

Α: Σαν καλύτερο μου φαίνεται αυτό το τέλος από το να τσουρουφλίζομαι στο τζάκι του σπιτιού του αδερφού σου...